

Протокол

№

гр. София, 15.02.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав, в публично заседание на 15.02.2023 г. в следния състав:
СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **141** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

След изпълнение на разпоредбите на чл.142, ал.1 ГПК вр. с чл.144 АПК, на именно повикване в 09.00 ч. се явиха:

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ – Б. Х., редовно призован, не се явява и не изпраща процесуален представител.

ОТВЕТНИКЪТ – Директорът на дирекция „Миграция“ - МВР, редовно призован, представлява се от юрк. Т., с пълномощно от днес.

Юрк. Т. - Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ счита, че няма процесуални пречки за даване ход на делото и

ОПРЕДЕЛИ:
ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

ДОКЛАДВА жалбата.

ДОКЛАДВА административната преписка /АП/, постъпила в АССГ на 09.01.2023 г.

ДОКЛАДВА допълнение към жалба от жалбоподателя чрез адв. Х. от 14.02.2023 г.

Юрк. Т. - Оспорвам жалбата. Да се приемат писмените доказателства представени с преписката, същата е в цялост. Няма да соча други доказателства. Нямам доказателствени искания.

СЪДЪТ по доказателствата

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА доказателствата от АП, постъпила в АССГ на 09.01.2023 г.

СЪДЪТ, с оглед липсата на други доказателствени искания, и като счете делото за изяснено от фактическа и правна страна,

**ОПРЕДЕЛИ:
ДАВА ХОД ПО СЪЩЕСТВО НА СПОРА.**

Юрк. Т. – Считам, че отказът на директора на дирекция „Миграция“ е издаден от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, при спазване на процесуалноправните разпоредби и в съответствие с материалния закон. Органът обстоятелствено е изследвал всички представени документи по АП, като и след установяване на обстоятелството, че лицето не доказва нито едно от основанията, посочени по чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ. Изискани са допълнителни документи от него с цел неговата защита и възможност да представи такива, за да докаже основанията и тезите на чл.25, т. 9 ЗЧРБ. Същият е представил документ от Посолството на Република Турция в Гърция, с който на семейството му е дадена възможност да напусне територията на Гърция и да премине на турска територия. В АП се съдържа документ, който следва да е основният, който да доказва начина, по който турският гражданин е загубил българското си гражданство, а това е удостоверение от общината на [населено място], К., област К.. В този удостоверителен документ не се съдържа информация за начина, по който турският гражданин е напуснал територията на страната, а това е документът, на база на който следва да се докаже това обстоятелство. Всички представени от лицето документи, каквито са издадени от турската държава, а именно от регистъра на населението в Турция, както и представения от Посолството в А., не доказват, че лицето е напуснало страната по изселническа спогодба, нито, че е напуснало по собствено желание. Да, лицето е било непълнолетно към момента на напускане на територията на страната, но тази година, в която той е напуснал макар, че в жалбата има разминаване – по данните в АП той е напуснал 1984 г., и това той го казва в интервюта си, а по данните пише 1986 г., но това не е от съществено значение за съществуването на спора, тъй като, за да напусне български гражданин от турска националност територията на страната е било необходимо да има изселнически паспорт, тоест този паспорт му дава право да напусне територията на РБ на база на изселническа спогодба, както и да влезе на територията на Република Турция и там да придобие турско гражданство. Видно от АП лицето е напуснало 1984 г., а чак 1987 г. става турски гражданин. В документите от Република Турция прилага копия от изселнически паспорт, каквито обикновено са приложения към тези документи. По абсолютно доказан начин считам обстоятелството, че лицето не е напуснало страната по изселническа спогодба, а е доказано, а то не се и спори, както и в допълнителната молба към жалбата. Наведените доводи, че лицето е напуснало по собствено желание остават също недоказани. Фактът на фактическо напускане на територията на страната без предприемането на нужните съгласно законодателството на РБ действия не водят до напускане на територията на страната и освобождаване от гражданство по собствено желание. В законодателството, действащо към онзи момент, е имало изискване тези лица, които желаят да се освободят от гражданство да подадат молба до МП, дори и това може да се случи и ако са извън територията на страната чрез съответното

посолство. Такива данни нито лицето сочи, нито са представени доказателства в тази насока, следователно той не е предприел, нито родителите в случая е следвало да предприемат ако има законово определени действия, за да може семейството на жалбоподателя и той включително да загубят българското си гражданство по собствено желание. Това не е просто изявление, а това изявление е началото на едно производство, което приключва с акт на президента, с указ, с който лицата са лишавани, освобождавани или са загубвали българското си гражданство на база на процедура, разписана в законодателството на РБ. Самоволно напускане на територията на страната не води до загубване на българското гражданство по собствено желание, то дори е скрепено със санкция от страна на държавата, и това е описано в законодателството, действащо в този период. Не може едно противоправно поведение от страна на родителите на жалбоподателя да води до придобиване на права на един по-късен етап от страна на турския гражданин. Цитираната практика считам за неотнормирана, тъй като индивидуалните обстоятелства по всеки един конкретен случай са различни и моля да вземете предвид, че едно напускане, ако лицето беше напуснало по собствено желание, то щеше да има документ с печат, с който да напусне страната и директно да отиде в Турция. От АП се вижда, че той не е отишъл директно в Турция заедно със семейството си, а е отишъл в Гърция и е търсил едва тогава път да влезе на територията на Република Турция. Това са едни специфични индивидуални обстоятелства по конкретния случай, който се разглежда в настоящето производство и което съществено се различава от обстоятелствената част по цитираната практика в жалбата. Моля да ги имате предвид и на база на тях да заключите, че актът, който е издаден от директора на дирекция „Миграция“ е законосъобразен и правилен и, че по никакъв начин лицето не доказва и не представя доказателства, а в негова тежест е в това производство пред административния орган да докаже, че той по собствено желание или по желание на родителите си, което е заявено и със съответното заявление и молба, съгласно законодателството на РБ е ставало, такива данни и доказателства няма. Считам за недоказано твърдението на жалбоподателя, че е загубил българското си гражданство по собствено желание, тъй като такива доказателства не са представени. Считам, че органът е изследвал всички относими обстоятелства по конкретния случай, дал е възможност за участие на лицето в производството, както и за допълнително представяне на документи, но тези представени допълнително документи също не доказват твърдението, че лицето е загубило българското си гражданство по изселническа спогодба или по собствено желание. Моля да отхвърлите жалбата като неоснователна и недоказана, и да потвърдите оспорения индивидуален административен акт като законосъобразен и правилен. Правя възражение за размера на адвокатския хонорар. Претендирам юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ ОБЯВИ, ЧЕ ЩЕ СЕ ПРОИЗНЕСЕ С РЕШЕНИЕ В СРОК.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание, което приключи в 09.15 ч.

СЪДИЯ:

СЕКРЕТАР:

